

Pengető

2005

február

A Pécsi Egyházmegye közösségeinek tájékoztatója • Megjelenik minden hónap utolsó keddjén a Pálos templomban, valamint a Jó Hír mellékleteként • Szerkesztik a közösségek

Magánlevélből Rumszauer Miklós kaposvári plébánostól, aki a '80-as években pécsi diák volt, és a Pálos szentmisék lelkes résztvevője

„A pálos-misével kapcsolatban állást foglalni nem tudok, és ennek sok oka van. Egyrészt, mert mihelyst leírom magát a szót, hatalmába kerít a nosztalgia, a honvágy, vagy tudom-is-én-hogyhívják- érzés, és innentől kezdve ember legyen a talpán, aki meg tudja azt különböztetni, hogy a “folytatás” mellett adandó voksomban mennyi az emlékezés és mennyi a pillanatnyi realitás-tartalom. Másrészt egy megalapozott állásfoglaláshoz ismerni kellene a helyzetet, s valljuk meg – már régen nem vagyok Pécs dolgában képben. Azt tudom, hogy akkor erre megvolt a reális igény. Hogy most megvan-e, azt nem tudom. De ha felelevenítjük az indulás pillanatát, a “karizmát”, akkor az is kiderül, hogy mi változott azóta, s tán arra is feleletet kapunk, hogy van-e igény rá mostan?! Abból született a pálos-mise – miként arra Te is emlékszel – hogy voltak közösségek, méghozzá sok közösség. A közösségeknek rengeteg programjuk volt, mindegyiknek külön külön is. Voltak emberek, akik tagok voltak itt is, ott is. Ezeket a tagokat bántotta, hogy a jó dolgokról miért maradnak le a többiek Felmerült tehát először az információ áramoltatásának igénye: tudjanak a közösségek egymásról, a programokról. S mert a hirdetések legjobb helye, ha mindenki egyszerre hallja, ráadásul még a kegyelmi közösség is épül, valakinek (meg nem mondom kinek) a fejéből kipattant az ötlet, a közös kisközösségi szentmise tartására. Ehhez aztán már csak hely kellett, mert pap, lelkes, a kezdeményezéseket őszinte örömmel felkaroló azért akadt.

Van-e igény a közös misékre? Ez először is attól függ, hogy vannak-e közösségek? Vannak-e a közösségeknek közös – saját programjaik? Élik-e a közösségek a saját karizmájukat, vonzóak-e kifelé, képesek-e megszólítani másokat, asszimilálni a hozzájuk érkezőket...?! Van-e igény a közösségi kapcsolatok szélesebb körű ápolására? Van-e ember, aki azt animálja, motiválja, katalizálja, aki összefogja és szervezza a többieket, aki lelkesíti a tunyulókat? Ha igen, akkor Isten ma és most is fel tudja használni a pálos-miséket, még ha egy kicsit elszunnyadt is az ügy. Akkor csak fel kell rázni, fel kell élesztetni mert a hamu alatt izzik a parázs.”

Töprengések közös továbbgondolásra

Az elmúlt másfél év alatt sokat gondolkodtam rajta: tulajdonképpen temetni akarjuk a Pálos misét, vagy az agonizálót újjá éleszteni? Sehoggy se tudtunk belenyugodni, hogy meghalt, vége, szép volt, de... Imádkoztunk, imádkozgattunk, és topogtunk egy helyben, nem történt érdemében semmi. Rá kellett jönnöm, hogy az újraélesztésnek semmi értelme, ilyen hosszú agónia után már semmi nem lehet tökéletes, nem lenne többet a régi. De nincs is rá szükség! Hivatását betöltötte, a megváltozott külső körülmények közepette célját vesztette.

Ám azt gondolom, ma is kell egy fórum, ahol kicserélhetjük gondolatainkat, hasonlóan gondolkodókkal beszélhetjük meg problémáinkat, egyformán adhatunk és kaphatunk segítséget a mai, gyakran változó, nem mindig érthető és kiismerhető, az igazi értékeket devalváló világban való eligazodáshoz. Mert egy csoporton belül könnyen ellaposodhat a lelkesedés, unalmassá válhat az állandó forma, belefáradhatunk a küzdelmekbe.

Ezért van szükség továbbra is – de egy megújult, folyamatosan egységre törekvő – Pálos misére. Hinnünk kell a feltámadásban! Hiszem és vallom, hogy ha **együttgondolkodva**, nem csak beszélve az **egységről**, hanem valóban meg is élve azt, Jézus nyomában, az Evangéliumot követve tesszük a dolgunkat, feltámadhat az, amire – ha megváltozott feladattal is a megváltozott körülmények miatt – változatlanul nagy szükség van.

Mert mi volt a szerepe a Pálos miséknek a '80-as évek elején? Összegyűjtötték az akkor születő, éledező különböző lelkeségi csoportokat, és lehetővé tették, hogy megismerjük egymást, egymás célját, tevékenységét, és támogassuk, erősítsük egymást. Óvtuk, védtük, öntözgettük halálra szánt gyökereinket, s ha utat tévesztettünk, elfáradtunk, kéznél volt a jó testvér, aki figyelmeztetett, segített, ha kellett, helyettünk öntözött. Ezen túl a Pengető széleskörű információáramlást biztosított. Minden nehézség közepette is éreztük egymás támogató jelenlétét, erejét. Ma a különféle lelkeségi csoportok egyre szaporodnak. Célkitűzéseik, feladataik eltérőek. Szép munkát végeznek mindannyian. De nézzünk egy kicsit magunkba: (akinek nem inge, ne vegye magára). Kicsit elszigetelődtünk, magunkba fordultunk és igen elégedettek vagyunk magunkkal. Kite érdekel, mire jutott a másik? Mi végezzük a magunk dolgát, ami hitünk szerint a legnemesebb, legfontosabb, legcélravezetőbb. És a másik? Ha nem boldogul, jöjjön közénk, mi majd elvezetjük az igaz útra! (1.1Kor 1, 4-14; 3, 1-9)

Pedig ma szabadon látogathatnánk egymást. Ismerkedhetnénk egymás munkájával. Tanácsot is adhatnánk „Több szem többet lát!” alapon. (V.ö.:1 Kor 12,4-18; 25-26) De el vagyunk foglalva önmagunkkal, és nem vesszük észre a ma ránk leselkedő veszélyeket. A minket körülvevő világ szabadossága észrevétlenül hat mindannyiunkra. Vonzóvá teszi a széles utat. Ködöt, füstöt fúj a szemünk elé. Lazul az általános erkölcsi norma. Bár soha ennyit nem beszéltünk a szeretetről, csak éppen nem a krisztusiról. Önmagadat adni? Ugyan! Hiszen az öngyilkosság! Onnan elvenni, ahol felesleg is van? Nem bűn, hiszen nem károsítunk senkit! Az egész világ a tiszta élet ellen szól: ez a természetes, ez az egészséges, a szervezeted ezt követeli! A magzat még nem ember, az öreg és beteg csak teher a társadalomban. Nosza, szabaduljunk meg tőle, ha útban van! Addig harsogják mindenfelől, hogy akinek

nem elég mélyek, nem elég erősek és egészségesek a gyökerei, könnyen elbizonytalanodhat. Hát még aki csak most keresi az utat! A báránybőrbe bujtatott farkasok lépten-nyomon azt duruzsolják: Modern világban élünk... Elavult szölamok... Modernizálni kellene az Egyházat is... Törvényeit átírni... kis engedményekből nem lehet nagy baj...

A 10 parancsolatot Isten nyilatkoztatta ki Mózesnek, ezért megmásíthatatlan. Az Egyházat Jézus alapította, aki öröktől fogva volt, van és lesz mindörökké, tehát a törvényei is örök érvényűek.

Hogy segítsük, támogassuk, bátorítsuk egymást, ha nem is ismerjük? És hogy ismerjük, ha nem találkozunk? Hol találkozhatnánk, ha nem az Isten házában, az Úr asztala körül, - és utána az agapén, ahol nem a naponta látott ismerősökkel és nem az időjárásról kellene beszélgetnünk! Hát ezért lenne jó, lenne szükséges a feltámadt Pálos mise! Mert amíg évekkel ezelőtt gyökereinket táplálta, ma hajtásokat kell nevelnünk és magot érlelnünk, amit elvethetünk.

Régóta tudott dolog: "Oszd meg és uralkodj!" – a megosztottság gyengít, az egység erősít!

Egyetlen utunk van: Krisztus követése (Jn 8,12; 10,1-4) és Jézus „végrendelete” a főpapi imában mindnyájunkat kötelez (Jn 17,21). Ezt a célt van hivatva betölteni a az újjászületőben lévő Pálos mise. Bizonyára csak akkor lesz életképes, ha Isten akarata kelti életre. De életben maradni csak akkor tud, ha mindnyájan fontosnak érezzük. Fontosnak érezzük azt, amit ápolni hivatva van: az EGYSEGÉT. Egységet a szűkebb és tágabb értelemben vett környezetünkben, a családon belül, az iskolában, munkahelyen, a csoportokban, az egyházközségeinkben, egész egyházmegyei szinten, papjainkkal és papjaink egymás között, püspökünkkel és végső fokon, de nem utolsó sorban a Szent Atyával.

Ahhoz, hogy a közösségek között valóban egység lehessen, megfelelő vezetőkre is van szükségünk. Ennek a fóruma a PC. De ha a közösségek továbbra sem képviseltetik magukat a PC-n, ha a közösségek nem hallatják hangjukat a Pengetőben, akkor ők maguk ítélték halálra a Pálos misét. Nincs, akinek élére állhatna egy vezető stáb. Néhány jószándékú „igavonónak” kár megszakadnia olyasmiért, amire nincs igény.

Vagy ha mégis, de a mindenkor húzó lovakra van téve a teher, mások pedig csak élvezni akarják a kocsikázást, az senkinek nem válik hasznára.

Isten segítsen további utunkon mindnyájunkat!

ÁMEN

m.k.

Hogy öröm legyen a közös élet, ki kell kapcsolni minden irigységet és féltékenységet. Szeretni kell testvérek módjára egymást, el kell viselni egymást, segíteni és megbecsülni; és megértőnek, részvételtjesnek kell lenni egymáshoz.

/ Bosco szt. János /

A kegyelem

Te soha többé nem leszel nyugodt,
S nem lesz tiéd a nyárspolgári béke,
mert beléd hullott az Isten vetése,
és azt kitépni nem lehet,
vagy nem mered,
mert érzed, hogy éned jobbik része.

Azt megteheted, hogy sohasem
kapálsz,
Hogy letaposod a kihajló ágat,
hogy nem öntözöd,
hogy szinte gyűlölöd,
de harmat is van,
és néha akaratlan
meglep.

És valahogyan elindul benned
egy gondolat, egy szó, egy meglátás,
egy semmi-
s amit már kezdtél elfeledni,
vagy letagadni, - duzzad, újra él.

A gyökér,
a mag,
beléd szövődik és szállá fakad,
és vakmerő kalandra bátorít.
Kilépni önmagadból,
az átlagosból,
- komolyan venni azt, amit hiszel.

Tulajdonképpen miért nem kezded el?

(Szent Gály Kata: Nyitott ablak előtt)

A mai szentmise házigazdája a Pécsi Székesegyházi Plébánia karitászcsoportja
„CSALÁDÉRT CSOPORT”.

Tevékenységeink:

Szent Anna Klub

Hétfő: 10⁰⁰ - 12⁰⁰ kulturális program, hitoktatás

Csütörtök: 9⁰⁰ - 12⁰⁰ kézimunka szakkör

Don Bosco Napközi

Rászoruló általános iskolás korú gyermekek részére ingyenes korrepetálás, játék
és kézműves foglalkozás naponta 14⁰⁰ - 17⁰⁰ óráig.

Kórházlátogatás a Szanatóriumban csütörtök du. 14⁰⁰ órától, 15³⁰ -kor szentmise.

Hétfő esténként 19⁰⁰ -21⁰⁰ óráig ima-csoport a Szt. Anna teremben.

Használt ruha gyűjtése naponta 14⁰⁰ - 17⁰⁰ óráig, osztása minden hónap 3. keddjén
9⁰⁰ - 12⁰⁰ óráig.

Web: <http://www.luna.hu/donboscopecs>

E-mail: donboscopecs@luna.hu